

Poština plačana v gotov.

1942-XX

Julij

Salezijanski
vestnik

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.
2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.
3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.
4. Če letos še niste ničesar prispevali za kritje tiskovnih stroškov Salez. vestnika ali za druge salezijanske namene, nikar ne pozabite. Od Vaše darežljivosti je veliko odvisen napredek naše družbe. Bog Vam bo bogato poplačal.

Naše knjige

MOLITVENIKI

Dr. Franc Knific: **Pri božjem Srcu**, rdeča obreza L. 10.-, po pošti 11.

Ta molitvenik ti bo približal pobožnost do presv. Srca Jezusovega in ti bo kot dober spremljevalec pri spravnem obhajilu prvih petkov.

Dr. Jos. Valjavec: **Duhovne vaje**, zlata obreza L. 10.-, rdeča L. 7.-, po pošti 1 liro več.

Knjižica v obliki molitvenika bo služila s svojimi pre-mišljevanji o poslednjih rečeh tistim, ki se ne morejo udeleževati zaprtih ali skupnih duhovnih vaj.

Dr. Jos. Valjavec: **Dušna mladost**, rdeča obreza L. 6.-, po pošti 6.50.

To je molitvenik v duhu male poti, ki jo je hodila in priporočala sv. Mala Terezija.

Karg-Vodenik: **V Zveličarjevi šoli I. del**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Karg-Vodè: **V Zveličarjevi šoli II. del**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

V prodajalni Mladinske založbe v Ljubljani

Stari trg 30

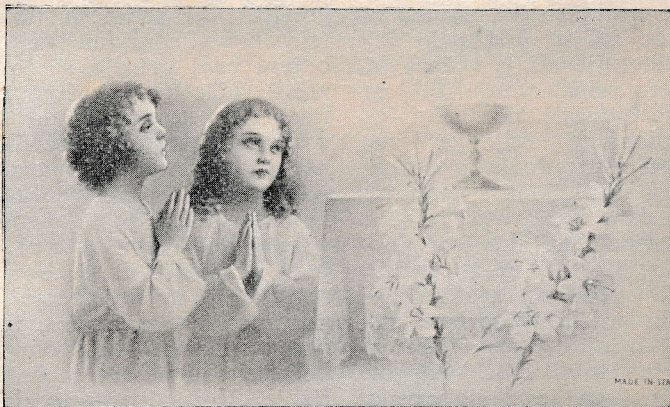
dobite razne mladinske knjige, najraznovrstnejše šolske potrebsčine, vse za pisarno, velik izbor nalivnih peres po zelo ugodnih cenah.

Flac:

Novomašnikom

Pozdravljeni, svečeniki Boğa najvišjega,
poslanci neskončne božje ljubezni,
znanilci miru nebeškega,
maziljenci Gospodovi, pozdravljeni!
Domovina mati vas blaĝoslavlja,
ko prihajate v imenu Gospodovem,
sinovi posvečeni, na njena sveta tla.
O vi, izvoljenci Kristusa bičanega,
najvišjega duhovnika, od bratov umorjenega,
ki je s svojo krvjo na križu posvetil zemljo,
samo nebo vas pošilja k nam.
Ko boste prvič stopili v božji hram,
da tam pred šotorom Gospodovim
na žrtveniku ljubezni darujete Boğa,
molite, prosite za nas iz srca!
In z vami bo iskreno molila vsa
domovina, znova posvečena,
molitev ognjeno: „Boğ ljubezni
in usmiljenja neskončnega,
spomni se nas!“

Proslava Dominika Savia

ob stoletnici njegovega rojstva

Dne 16. aprila so v Turinu slovesno proslavili stoletni spomin rojstva Dominika Savia, angelskega učenca velikega učitelja don Boska.

V slavnostni dvorani v osrednji hiši so se zbrale velike množice ljudstva, gojencev, bivših gojencev, mladincev, duhovskih in svetnih odličnikov, predstavniki salezijanskih zavodov in zavodov Hčera Marije Pomočnice kakor tudi mnogih drugih redov, predsednik mednarodne zveze salezijanskih sotrudnikov in drugi.

Ob določeni uri so med živahnim pozdravljanjem navzočih vstopili Nj. E. kardinal nadškof turinski, škof iz Astija, številni monsignori, vrhovni predstojnik in udje vrhovnega kapitlja.

Žapeli so himno Dominika Savia, nakar je eden gojencev izrekel dobrodošlico nadškofu in škofu, vrhovnim predstojnikom in vsem navzočim ter v imenu mladine poudaril, da hoče ostati zvesta duhovni dediščini svetniškega vzornika.

Ko je končal, se je povzpел na govorniški oder salezijanec dr. Albert Caviglia, član odbora za narodno zgodovino. Zahvalil se je vrhovnemu predstojniku, da mu je prav v letu njegove zlate maše poveril čast, proslaviti stoletni dan rojstva častitljivega Dominika Savia.

Svoj izbrani govor je utemeljil z besedami papeža Pija XI.: Malič po letih, a velikan po duši. „Proslavljamo spomin svetniškega mladca v katerem sta se milost božja in lepota svetosti stopnjevali v višino, ki presega človeško pričakovanje. Bilo je to delo božje Modrosti, pesem, dvignjena iz vsakdanjosti življenja. Proslavljamo rojstvo preprostega dečka, svetnika, ki ni čakal niti petnajst let, pa nam dan njegovega rojstva pomenja zgodovinski dej, ko je vzniknila na nebu sv. Cerkve nova zvezda, nova duhovna podoba svetniškega mladca, sijajna potrditev izvirne zamisli svetega vzgojitelja, po vzorih katerega se je izoblikoval. Njegov „Življenjepis“, ki ga je z ljubeznijo in zanosom spisal don Bosko, ni le navaden življenjepis, marveč življenje-

pis svetnika, poln tople privlačnosti, ki pritegne vsakega, kdor premišlja čudoviti pojav malega svetca. Svoj izraz in pravilno rešitev je našel v besedah sv. Janeza Boska in papeža Pija XI. Mali svetnik, ki si v sedmem letu zapiše geslo: „Rajši umreti, kot grešiti“ in mu ostane zvest, ni otrok v svetosti, marveč velikan.

Edinstveni pojav svetega dečka dokazuje plodnost in vsestranost duha sv. Cerkve; mladec, ki je zrasel v don Boskovem vrtu, je dokaz in hkrati visoko priznanje don Boskovega vzgojnega poslanstva in dela. In ker se iz Dominika Savia zrcali pristna svetniška zamisel in duhovna podoba sv. Janeza Boska, imamo v njem posebljen lik in primer salezijanske svetosti. On je eden izmed nas.

V teh dejstvih nam je iskati razloga, da slavimo danes rojstvo in zgodovinski pojav Dominika Savia, svetnika. Nekaj nenavadnega, da ne rečem nadnaravnega se kaže pri njem že v prvi mladosti. Rojen v skromnih razmerah je bil že vse od začetka predmet posebne pozornosti božje. V mnogočem njegove junaške kreposti nalikujejo sv. Alojziju. Pri obeh pomenja sedmo leto datum duhovnega rojstva. Pri Dominiku Saviu še več: dan prvega svetega obhajila, ko mu duša, preko mere prešinjena z žarom božje ljubezni, izpoje pred Gospodom svojo odločbo: „Rajši umreti kot grešiti.“ Od sedmega do dvanajstega leta doživlja viden duhovni porast, o tem nam pričajo njegovi starši, tovariši, učitelji. Junaštvo mladega življenja se stopnjuje do vrhunca, ko v dvanajstem letu prenaša obrekovanje iz ljubezni do Jezusa.

V tem času mu je Bog, kakor nekoč sv. Alojziju, dal vodnika. Kot v Alojziju Gonzaškem sv. Karel, tako je v Dominiku Saviu don Bosko opazoval delo milosti božje. Mali svetec postane blago v krojačevih rokah. Pod don Boskovim vodstvom se rastlinica požene v novo, vse lepše in lepše življenje. V zgodovini te duše opazamo tri mejnike, tri sunkovite duhovne podvige do vrhunca popolnosti, do sonč-

nega odpočitka v ljubezni in vide-njih. Prvi mejnik je praznik Brez-madežne 8. decembra 1854., ko se po-sveti Mariji in se dokoplje do zre-lega pojmovanja popolnosti v izvr-ševanju dolžnosti. Drugi mejnik je v marcu 1855. postavila don Boskova pridiga, kako postati svetnik. Bila je to iskra, ki mu je zanetila v srcu mogočen plamen ljubezni do Boga, v luči katerega je prejasno spoznal svoj poklic k svetosti. Priznal je don Bosku: „Čutim nezadržno potrebo po-stati svetnik; in če to ne postanem, ne postanem nič. Bog me hoče svetni-ka in nesrečen bom, če ne dosežem svojega cilja. Zaživel je življenje svet-nika. Sv. učitelj mu je pokazal pot in poklic: reševanje duš. To je poklic don Boskove in salezijanske svetosti. Dominik Savio je tako „majhen de-ček, a velik apostol“, ki upodablja v sebi don Boska in njegovega duha. Z ustanovitvijo družbe Brezmadežne in z junaškim pomirjevalnim nasto-pom v nevarnem prepiru, ko tvega resnično mučeništvo, doseže svoj prvi višek.

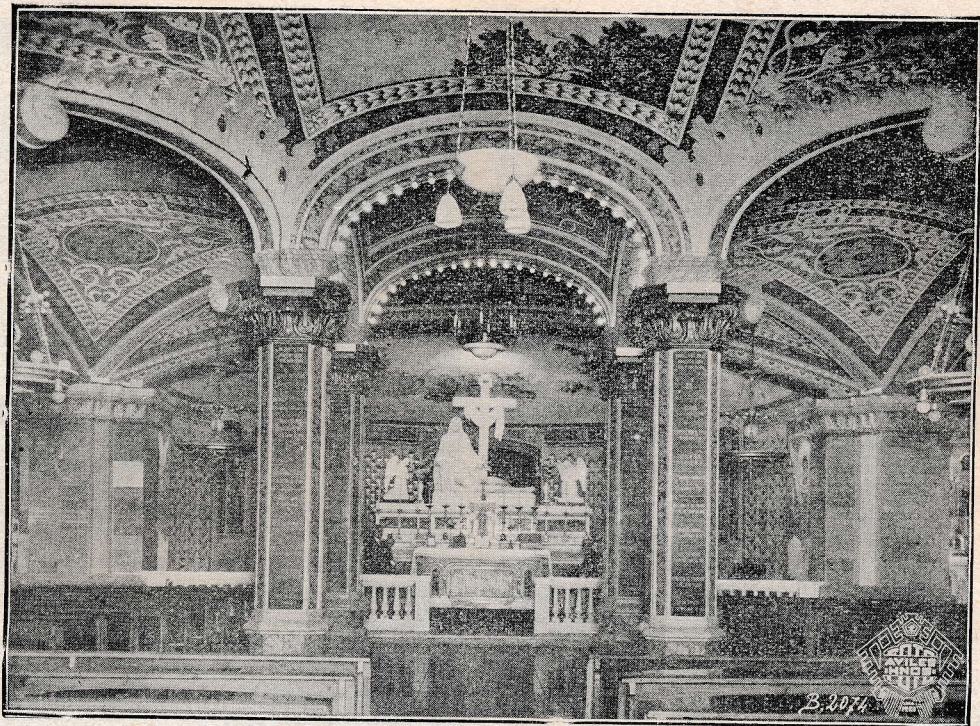
Tako so se razvijale in očitovale osebne kreposti malega svetnika, so-rodni odsev don Boskovih čednosti, vsajenih v preprostost vsakdanjega življenja, kjer ni več napak, je le svetla krepost, obarvana z značilno veselostjo, ki je bistveno počelo don Boskove vzgoje in življenja Dominika Savia. V dveh točkah so se vrhunčile te čednosti: v junaški, nesebični do-broti izčiščenega značaja, ki izgoreva v apostolskem delu za duše, in v svetli težnji po lastnem mrtvičenju po načelih svetniškega učitelja. Vse to pa je osvetljeno z nebeškim žarom angelske čistosti, po kateri se more Dominik primerjati s sv. Alojzijem. Dominik Savio je salezijanska lilija po vzorih in pojmovanju čistosti sa-lezijanskega izročila.

V duhovnem svetu, v katerem je „malič po letih“ postal „velikan po duši“, vlada božja ljubezen in skriv-nostno združenje z Bogom. Vse to si je pridobil Dominik ne stopnjema, temveč s sunkovitim poletom po po-ti svetosti. To sveto življenje se pre-лива v zamaknjenost v Boga, v nepre-stano molitev. Morda je resnično vi-del Jezusa in Marijo in z njima go-ovoril. Kardinal Kaljero je rekel o

Turin: Nagrobni spomenik v cerkvi Ma-rije Pom., kjer je pokopan Dominik Savio.

njem, da je živel iz Boga, za Boga in z Bogom. Dominik Savio je umetnina don Boskove spovednice. Ne vemo za zaupne smernice, s katerimi je urav-naval njegovo gorečnost, gotovo pa je, da se niso mogle razlikovati od don Boskove poti, ki uči: opravljaj-mo lahke stvari, a te vztrajno. Duh, ki je preveval njegovo pobožnost in njegove verske vaje, je z učitelja pre-šel na učenca. Za don Boska in po njem za Dominika je značilna duhov-na usmeritev po dveh polih: po ma-rijanskem in evharističnem. Mariji Brezmadežni se je bil posvetil. Z njo je ustanovil družbo za pridobivanje

Lima (Perù): Kripta pod cerkvijo Marije Pom., posvečena Mariji Rešiteljici.

duš za Boga. V evharističnem življenju je Savio primer don Boskovega ideala svetega mladca. V XIV. poglavju „Življenjepisa“ se don Bosko čudi temu nadnaravnemu dušnemu stanju, ki ga je bil sam s previdno roko vzgojil v čudež božji. Morda je angleški mladeč gledal Jezusa s telesnimi očmi. Če je to bilo, je bilo posledica njegovega evharističnega življenja. Don Bosko ga je slišal nekoč, kako se je glasno pogovarjal v cerkvi. Našel ga je zamaknjeneega pred oltarjem, ko je gledal „tako lepe“ stvari... V ta čas spada videnje o velikih spreobrnitvah na Angleškem. To je pač najvišji izraz ljubeče duše, ki živi iz Jezusa.

V tem ozračju nadnaravnega reda pridemo do tretjega dogodka v njegovem življenju, do ustanovitve družbe Brezmadežne, ko se je povzpел na višek junaških kreposti. Bila je ta družba sveta zveza prijateljev, ki jih je družila želja, da bi postali svetniki. Med tovariši so izvrševali apostolat in se pripravljali na velike stva-

ri. Dogodek je zgodovinskega pomena. Iz te družbe so izšli prvi junaki, ki so 18. decembra 1859 stopili v Salezijansko družbo. Dominik Savio je bil duša te priprave. S tem, da je don Bosko vzgojil Dominika, je postavil temelje svojemu redu.

Delo v družbi je povedlo Dominika na junaško stopnjo ljubezni, ki ga je v kratkem času dvignila do visoke svetosti. V tem času je zgubil svojega najdražjega prijatelja. Tudi sam je že za trdno pričakoval konca, ugašal je in se izživljal v svetem domotožju po nebesih. Devet poslednjih mesecev pri don Bosku pomenja zanj mogočen dvig proti Bogu, pa tudi naglo dogorevanje življenja. Le na zdravnikov ukaz je zapustil don Boska. Ločitev mu je strla srce, hkrati pa mu pripomogla do popolne vdanosti v voljo Najvišjega.

Zadnjih osem dni, ki jih je prebil v družini (od prvega do devetega marca 1857), nam kažejo pravo sliko njegove duše. Bil je vesel in dobre volje v zavesti, da stoji na pragu ne-

bes. In tak je umrl.

Vsi so rekli, da je umrl svetnik. Don Bosko je to za trdno verjel in vsem prigovarjal, naj se mu priporočajo. Tako je vzor, ki ga je don Bosko postavil tisočim in tisočim dečkov, dobil nadzemske veljavo. Smehljajoči se lik angelskega mladca je postal zgled in ponos sodobne krščanske mladine.

Kakor je vsak svetnik zgovorna beseda božja, tako je Dominik obenem tudi izraz misli don Boska svetnika. Rojstvo Dominika Savia svedoči pojav nove svete besede, nove luči, zato ga po pravici slavimo. „Življenjepis“, ki ga je spisal don Bosko, ga je razkril Cerkvi in svetu in Cerkev si prizadeva, da bi ga ovenčala z žarom svet-

niške slave. Postavila bo „mladca po letih, a velikana po duši“ na oltar poleg njegovega učitelja, svetnika Janeza Boska.“

*

Živahni govor, poln globokih misli, je bil deležen prisrčnega odobravanja.

Gospod nadškof je čestital govorniku, izrazil željo, da bi mogel v kratkem prisostvovati beatifikaciji tako zglednega don Boskovega gojenca. Mladini pa je priporočil geslo angelskega vzornika: „Rajši umreti kot grešiti.“

Znova je iz navdušenih grl mladih vajencev in dijakov zagrmela himna in s tem se je slovesnost zaključila.

Prav in narobe

Papežu Piju IX. je na avdienci potožil neki gospod, da ne more nekaterih dogodkov spraviti v sklad z božjo vsemogočnostjo in dobroto.

Sv. oče mu ni odgovoril naravnost, marveč ga je povabil s seboj v vatikansko tovarno stenskih preprog.

Sredi delavnice je visela na stojalu velikanska preproga.

„Glejte, kako lepa je!“ namigne papež gostu.

Nagovorjeni gleda, gleda začudeno, pa se ne znajde. Ni videl drugega nego čirečarasto mešanico barv in

Dalje na strani 60.

Lima (Perù): Notranjščina ondotne salezijanske cerkve Marije Pomočnice.

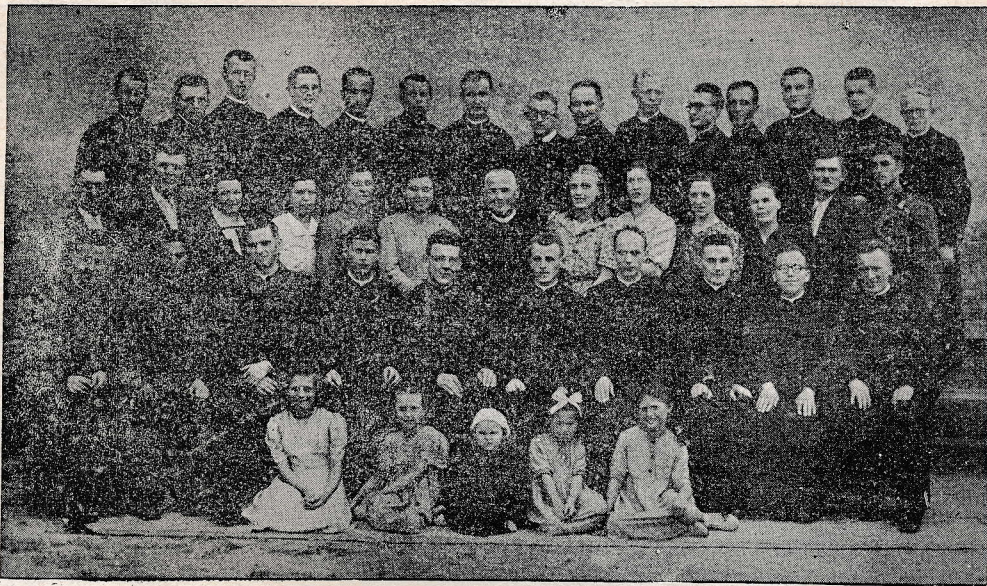
Naši novomašniki

Dolgo vrsto let smo gledali na Rakovniku, v središču salezijanskega dela na Slovenskem, tudi mlade bogoslovce, ki so se pod okriljem rakovniške Marije Pomočnice pripravljali za mašniški stan. Vojni metež pa, ki Slovencem ni prizanesel in tudi Salezijanski družbi ne, je prisilil naše bogoslovce, da so šli v tujino nadaljevati svoje učenje.

Dolgo je bilo šolsko leto, polno težav in skrbi. Pa je minilo. V nedeljo 5. julija je bila v cerkvi Ma-

nji dan je bila v dvorani naše bogoslovnice v Chieriju akademija v čast novomašnikom hkrati s poslovilno slovesnostjo.

V torek, 7. julija, to je na praznik slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda (pri nas imamo ta praznik 5. julija, drugod po neslovanskem svetu pa 7. julija), je bila zbrana lepa slovenska skupina, da počasti naša sveta apostola. Med sv. mašo, ki jo je daroval eden od novomašnikov, je donela iz grl martijinih častilcev: „Mari-

Chieri pri Turinu: Naši letošnji novomašniki v krogu svojih sobratov, tovarišev in nekaterih slovenskih rojakov, ki jih je usoda vrgla v ondotno mesto. Sedijo: krajni na levi dr. St. Kos in krajni na desni dr. Fr. Knific, oba profesorja bogoslovja; med njima pa od leve na desno: Kovter Štejan, Zver Jože, Tkalec Ivan, Bakan Jože, Bajuk Anton, Mavčec Anton, Logar Alojzij, Ljubič Ivan.

rije Pomočnice v Turinu zbrana lepa četica mladih levitov, da bi prejela mašniški red iz rok turinskega kardinala Fossatija. In med temi srečnimi maziljenci Gospodovimi je bilo tudi 8 Slovencev.

Starše naših novomašnikov, ki jim ni bila dana sreča, da bi prisostvovali tej slovesnosti, sta zastopala g. Ivan Špan, salez. inspektor, in g. dr. Fr. Knific, profesor bogoslovja. Nasled-

ja, k Tebi uboge reve...; Marija, Ti pomagaj nam.“ Gospod dr. Knific pa je v kratkem govoru naslikal delovanje sv. bratov Cirila in Metoda, pokazal težave, katere sta morala prebresti pri svojem apostolskem delu, in jih postavil za vzor našim novomašnikom.

Molimo za naše novomašnike, da bi bili vredni posnemovalci sv. bratov Cirila in Metoda.

ČEŠČENJE *** MARIJE **** POMOČNICE **

Marija hoče pomagati

Kam naj se v teh burnih časih obrne svet, kje naj išče rešitve? Na zemlji ni najti domoči. Edino pomoč mora pričakovati od zgoraj, zlasti od Marije Device.

Marija je pripravljena in hoče pomagati.

V tisti uri, ko so peklenške sile prejele vso moč, ko so pribile Jezusa na križ; v uri, ko je Jezus prejemal le zasramovanje in zaničevanje od tistih, za katere je umrl; v uri, ko je sonce zakrilo svoje obličje, da ne bi zrla človeških hudobij, takrat, pravi sv. pismo, je Jezus rekel svoji Materi: „Žena, glej tvoj sin!“ in Janezu: „Sin, glej tvoja mati!“ Sv. Janez je predstavljal človeštvo.

To je oporoka Jezusa Kristusa. V smrtnem boju je izrekel svojo zadnjo voljo, s krvjo jo je potrdil: dal nam je Marijo za mater. Ali mislite, da bo Marija to oporoko zavrgla? Nikdar še ni bilo slišati, da bi zemska mati pozabila zadnja naročila svojega sina. Ali naj Marija, najboljša mati, pozabi besede, ki jih je sam Jezus viseč na križu, s svojo krvjo zapisal v njeno srce: „Glej, to je tvoj sin, glej, to so tvoji otroci“? Ne, to se ne more zgoditi. Volja njenega umirajočega Sina je tudi njena volja, in če nas zapusti ves svet, Marija nas ne bo nikdar zapustila.

Da nas ne bo zapustila, ampak nam vedno in povsod pomagala, je obljubila tudi sama. Ona sama si je vzdela naslov »Mati vedne pomoči«. Ta naslov nosi njena podoba v cerkvi sv. Avgušlina v Rimu. Prinesel jo je pobožen trgovec, ki je leta 1493. zbežal pred Turki z otoka Krete na Laško. V Rimu je zbolel in umrl. Malo pred smrtjo je izročil podobo svojemu prijatelju s prošnjo, da jo čimprej izroči kaki cerkvi in izpostavi javnemu češčenju. Prijatelj je hotel to tudi storiti. Toda njegova žena mu v svoji sebičnosti nikakor ni pustila. Kmalu nato je mož umrl. Na smrtni postelji je še enkrat prosil ženo, naj izpolni njegovo željo, a ta spet ni marala ubogati, dokler je ni prisilil čudež. Nekega dne priteče k njej njena nedolžna hčerka in vsa iz sebe zakliče:

Zahvale

V reji imam ubogega osemletnega otroka. Dokler je bil majhen, sem s težavo pridobila vsaj toliko, da sem ga zmogla preživiti. Je namreč popolnoma zavržen od očeta in matere. Letos je moral iti k prve-mu sv. obhajilu in ni imel človeka, ki bi mu preskrbel potrebno obleko. Jaz sem pa tudi uboga in živim od dobrot drugih. Kdo bo preskrbel nedolžnega otroka? Zatekla sem se z devetdnevnicó k Mariji Pom., in sv. Janezu Bosku. Zadnji dan devetdnevnic se je oglasil dobrotnik in preskrbel otroku obleko. — *Kolenc Marija*, Trstenik.

Prosila sem Marijo Pomočnico za pomoč v važni zadevi. Moja prošnja je bila v obilni meri uslišana. Zato hiti danes moja ljubeča zahvala pred prestol Marije Pomočnice. — *Magister Marija*, Ljubljana.

Kadar sem bil potreben pomoči v dušnih in telesnih potrebah, sem se vedno obrnil k Mariji Pomočnici in nikoli zastonj. Zato se ji najiskrenejše zahvaljujem in še za naprej priporočam. — *A. Ivan*, M.

Prisrčno se zahvalim Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku za srečno prestano bolezen. V boleznih, ki je postala zelo resna, sem se priporočila Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku s prošnjo, naj storita, kar je bolje zame in v večjo čast božjo. Po nekaj tednih, ko sem visela med življenjem in smrtjo, sem začutila neko izboljšanje, ki se je stopnjevalo do popolnega ozdravljenja. Vsa hvaležna pošiljam obljubljeni dar in zahvalo za Vestnik. — *Polončič Jozefa*, Selo.

Prisrčna hvala Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in Dominiku Saviu za srečno vrnitev sina. — *Družina Gostič*, Škofljica.

Najtopleje se zahvalim Mariji Pomočnici kristjanov, presv. Jezuso-

„Mama, v hiši sem videla lepo gospo, ki je naročila: Pojdi k materi in staremu očetu in reci: Naša ljuba Gospa vedne pomoči naroča, da takoj izročite podobo kaki rimski cerkvi v češčenje.“ Šele zdaj se je odločila.

Toda kateri izmed 300 rimskih cerkva naj izroči ta biser? Zopet se prikaže Marija otroku in pravi: „Želim stanovati v v cerkvi sv. Matevža.“ Predstojnik avguštincev jo je z veseljem sprejel v to cerkev. Tu je ostala 300 let in delila milosti. Leta 1809., ko so pridrli Francozi v Rim, je bila cerkev sv. Matevža porušena in podoba je izginila a ne za vedno. Pobožen redovnik jo je rešil in izpostavil v zasebni kapeli. Leta 1866. so jo na željo Pija IX. prenesli v novo cerkev sv. Avguščina. Od tega časa se je češčenje Marije vedne pomoči širilo po vsem katoliškem svetu in od tega časa jo svet časti pod tem imenom. In ravno zato, ker je Marija jasno rekla, da hoče kot Mati vedne pomoči vedno pomagati, se ljudstvo z velikim zaupanjem obrača k njej.

Ta dogodek tudi nam Slovincem glasno kliče: „Marija je Mati vedne pomoči, Marija je pripravljena in hoče pomagati.“

V teh težkih časih, ko svet ječi v hudih preizkušnjah, nas Marija ljubeznivo vabi: „Obrnite se k meni, jaz sem Mati vedne pomoči.“ Naš narod je posvečen Mariji, zato bo Marija brez dvoma sprejela naše prošnje in nam pomagala. Prosimo!

vemu Srcu in sv. Antonu Padov. za pomoč v dnevih težav. Kdor je v stiski, ne prosi zastonj. — *Gorenc Rom.*, Medvedjek.

Prepričana sem, da sem samo po Marijini priprošnji dosegla zdravje in premnogo drugih milosti. V znak hvaležnosti pošiljam zahvalni dar za dobre namene in prosim, da objavite zahvalo v Vestniku. — *Milek Marija*, Dobravica.

Nadalje se zahvaljujeta: *Tratar Minka* (Ljubljana) za ozdravljenje težke boleznj, — *Bradač M.* (Šiška) za uslišano prošnjo.

Prav in narobe

Nadaljevanje s strani 57

„Oprostite,“ je jecljal, „morda so krive oči... toda... jaz ne vidim nikake slike.“

Pij IX. se je nasmehnil in ga povedel na nasprotno stran. Obiskovalcu se je izvil nehoten vzklik začudenja. Pred njim se je razbohotila sprednja stran prečudno lepe dragocene preproge.

„Ste videli, dragi gospod!“ ga je očetovsko poučil papež. „Dokler opazujemo z narobešnje strani, to je z zemlje, vidimo le zamotano klobko nesmislov; ko pa pridemo gor (in je pokazal proti nebu), bomo v luči večnega življenja zagledali podobo s prave strani v vsej njeni ubrani lepoti in barvitosti, razločili vse odtenke in podrobnosti.“

*

V zmešnjavah in vrvenju tega sveta nam ni vedno dano, da bi čutili

nad sabo blagodejni vpliv božje previdnosti.

Vendar, ne čudimo se! Prišel bo čas, ko bomo videli vse in vse douumeli.

Spričo zla, ki vlada, in trpljenja, ki se grmadi, pa ne pozabimo, da Bog, ki je ustvaril razumnega in svobodnega človeka, človeku ne bo nikoli odvzel svojih darov. Zakaj če bi se to zgodilo, bi človek ne bil več človek. Ni Bog odgovoren za zlo, ampak ljudje, ki kratijo pravice Boga in bližnjemu.

Skrivnost naše blaginje in sreče obstaja v tem, da ne zlorablamo svoje svobode, temveč da jo z izpolnjevanjem zapovedi usmerjamo v življenje po božji volji.

Molimo, da bi ljudje postali bolj božji, da bi spoštovali božjo postavo. Pa tudi mi sami si zato prizadevamo!

NE POZABITE NA PRVI PETEK V AVGUSTU!

Salezijanci v Peruju

V južnoameriški republiki Peru so s stoletnico začetka don Boskovega dela praznovali hkrati petdesetletnico prihoda salezijancev v deželo. Deset salezijanskih zavodov in trinajst domov Hčera Marije Pomočnice je tekmovalo v slovesnih pripravah. Pomagali so jim bivši gojenci, sodruđniki, pomagalo jim je ljudstvo. Lima, glavno mesto perujske republike, je dalo tako javno priznanje don Boskovemu delu, tak dokaz ljubezni do njegovih sinov, kot zlepa še ne kje.

Eden gg. salezijancev, izvrsten govornik, je po radiu pripravljaj ljudstvo z duhovnimi vajami. Slovesnosti so se pričeje 21. septembra, ko je ondotni salezijanski škof blagoslovil kapelo prazničneĝa mladinskeĝa doma in opravil v njej sveto daritev.

24. septembra so v kripi slovesno praznovali spomin Marije Rešiteljice in Marije Pomočnice, istočasno pa je drug salezijanski škof nad kripto pel slovesno sv. dašo in posvetil cerkev Marije Pomočnice; to cerkev so začeli zidati l. 1915., končali pa so jo l. 1922. Tri naslednje dneve so se pa vršile inspektorijalne katekizemske tekme, katerih so se udeležili gojenci celo iz več ko tisoč km oddaljenega zavoda. Zaključili so jih z lepo uspelim katekizemskim shodom in razdelitvijo nagrad.

27. septembra, na obletnico, ko je prišel prvi salezijanec v Peru, je bil velik shod sodrudnikov in sodrudnic pod okriljem soproĝe državnega predsednika. Poleĝ gospe predsednikove so bili navzoči visoki državni dostojanstveniki, predsedniki raznih kabinetov, ministri, senatorji, trije salezijanski škofje, razna odposlanstva. Svetega očeta je zastopal apostolski nuncij, ki je imel slavnostni govor, v katerem je poudarjal zlasti don Boskovo povezanost s sveto stolico. Medtem je prispela iz Rima brzojavka s papeževim blagoslovom.

28. septembra je bila obletnica prihoda hčera Marije Pomočnice, ki so vzporedno s salezijanci razvijale svoje plodnosno delo.

Sveti maši, ki jo je daroval zastopnik vrhovnega predstojnika, je med drugimi prisostvovalo tudi 24 bivših gojencev prav iz prvih časov zavoda, med njimi dva škofa. Slavnostni govornik je bil neki profesor

s katoliške univerze v Limi. Zvečer so v inspektorijalni hiši slovesno proslavili spomin pokojnega salezijanca Karla Paneja, organizatorja salezijanskega dela v Limi, svetniškeĝa moĝa, ki so ga meščani nazivali le „naš don Bosko“. Na cerkvenem procelju so mu odkrili spominsko ploščo in doprni kip, dva dni nato pa so z dovoljenjem pristojne oblasti prenesli njegove posmrtno ostanke s pokopališča v kripto pod cerkvijo Marije Pomočnice in opravili slovesno zadušnico.

1. oktobra so priredili za gojence bližnjih zavodov katehetski in evharistični shod. Nad 1500 mladcev je pristopilo k sv. obhajilu. Veličastnemu zborovanju je predsedoval apostolski nuncij in trije salezijanski škofje.

5. oktobra so slednjič slovesnosti zaključili s shodom bivših gojencev. Ob enajstih dopoldne so se nato zbrali pred cerkvijo in sprejeli predsednika republike z gospo v spremstvu generalov, ministra za vzgojo, podpredsednika senata, senatorjev in drugih. Sledilo je slovesno cerkveno opravilo, blagoslov z Najsvetejšim in zahvalna pesem. Pred cerkvijo so postavili oder za predsednika, mimo katedereĝa so zdaj defilirali gojenci salezijanskih zavodov, gojenke Hčera Marije Pomočnice in bivši gojenci; vseh je bilo okoli 11.000. Gospod predsednik je nato obiskal salezijanske naprave. V znak naklonjenosti in priznanja je povabil k sebi na kosilo apostolskeĝa nuncija, naše tri škofe, zastopnika vrhovnega predstojnika, inspektorja in vse navzoče salezijanske ravnatelje. Popoldne so končno odprli zavod „Bivšega gojenca“.

Da bi ohranili duhovne sadove slavnosti, je že imenovani salezijanski pridigar priredil nov tečaj duhovnih vaj po radiu. Tako je ves program izzvenel v smislu svetega salezijanskeĝa gesla: „Daj mi duše, drugo vzemi!“

Salezijanci imajo v Peruju cvetoče ustanove. Štirje zavodi štejejo po 400 in 600 gojencev, da ne omenjamo mnogih manjših. Enako razvití so mladinski domovi, poljedelske in obrtne šole in drugo. Boĝ daj, da bi bilo vse to v večjo boĝjo slavo in v blagor duš!

* * *

NOVE KNJIGE

Dobili smo novo izdajo tolikanj iskane in cenjene „HOJE ZA KRISTUSOM“. Trinajstkrat je že ponatisnjena med Slovenci; to samo ji je najboljšje priporočilo. Če pa naj bi jo kdaj priporočali, storimo to zlasti še danes, ko v splošni zmedbi nazorov ne vemo več, kje na levo, kje na desno. Vsi težimo za srečo in blagri. Pravo srečo imamo le, če nam je mirno srce, če kljub zunanjim nerurjem plove naša duša v sladkem pokoju večnemu miru v naročje. Pot do take uravnovešenosti pa nam more pokazati dober prijatelj, ki nas ne zapusti in nam v najtežjih trenutkih ve dafi dober svet. Dober svet v potrebi pa je vreden zlata. Tak prijatelj nam bo knjiga „Hoja za Kristusom“. Pet sto let že uči in tolaži, a je še danes vedno mlada. Živimo v dobi, ko duhu ne priznavajo več prednosti, ki mu gre. Gmota je premotila človeka, da bisere zamenjuje za blato. Nova knjiga nas bo naučila nasprotnega. Dvigala nam bo duha v višave, kjer se bo sproščal, spoznal čisto resnico in vzljubil pravo ljubezen. V težkih urah nas bo znala potolažiti z novim pogledom na trpljenje; v tem pa trpljenje ni več trpljenje, marveč nov vir neskaljene sreče. V veselju bo naši radosti dala nadnaravno vrednost in se veselila z nami. „Služite Bogu v veselju!“ Varen talisman nam bo. Sezimo po nji, na častno mesto jo postavimo v svoji knjižnici, poleg sv. pisma jo denimo in naj ne mine dan, ko je ne bi vzeli v roke. Tudi sicer nam bo ugajala. Prireditelj dr. Aleš Ušeničnik jo je smotrno uredil, posodobil jezik, jo opremil z navedki in kazalom, da vsak lahko takoj najde zaželeno tvarino. Bolj koristno ne boste izrabili denarja, kakor če ga izdaste za to, prav danes vsem tako primerno knjižico. Moremo vam jo le priporočati. Izdala Ljudska knjigarna. Na srednje finem papirju, vezana, 22 lir; na biblijskem papirju, elegantno vezana, 30 lir.

Oveselila vas bo novica, da si zopet morete nabaviti povest „LUČ Z GORA“. Nimamo kaj pripomniti k njej, saj je že ob svojem prvem izi-

du bila deležna povsod vsesplošnega priznanja. Je le res, da besede mičejo, zgledi vlečejo. Kdo ne bi vzljubil čistega mladca v svežem naročju gora z vso mikavnostjo prvih zmag nad seboj, ko se bori v njem ljubezen z ljubeznijo, pa se odpove najnežnejšemu čutu svojemu iz svetega idealizma, iz notranje potrebe čistega srca, ki ga še ni oskrnil dih greha. Starši! Gotovo si želite takih sinov. Čujte nad njimi, v strahu božjem jih vzgajajte, učite jih ljubiti Boga in veselje boste imeli nad njimi. Dajte jim v roke dobrega beriva, ne takega, ki razvneha strasti. Zdrave hrane jim dajte, kot je „Luč z gora“. Ni pobožnjaška ta luč, nikakor! Fantovska, zanosna je in privlačna, sveža lepota prirode diha iz nje; in poleg vsega bo v srcu pustila prelepe sledove ubranih akordov, ki bodo ob podobnih prilikah življenja znova zabrnili in svetovali: Stori, kakor je storil Hinko! Srečen bo sin in z njim boste srečni vi. — Za god, za praznike bo to kaj lepo darilo. Dolžnost vsakega izmed nas je, podpirati dobro knjigo, posebno danes, ko slab tisk dela toliko škode. Dosti gorja bi si prihranili, če ne bi bilo škodljivih knjig, ki dražijo čutnost, ubijajo vero v Boga in zastrupljajo vest, da fant ne ve več, za koga bi živel. Čemu se potem premagovati, čemu še ubogati! Predaj se na gonom, uživaj, glej, da bo tebi dobro, za druge se ne brigaj, tudi če tonejo v solzah, četudi v krvi, ki jim vre iz ran pod tvojimi škornji. Tako se svet spreminja v pekel, namesto da bi na njem uživali prve požirke prihodnje sreče, ki bi morda ne obstajala v neokrnjenem zunanjem blagostanju, bil bi pa ožarjen z notranjim mirom, z ljubeznijo. Ljubezen pa, tako pravi pisatelj, „premaža in zaceli vse rane“. To, vidite, sledi iz slabega in dobrega beriva. Zavedajmo se torej resne dolžnosti podpirati pošteno knjigo; koliko bolj pa še, če nam nudi tako korist in veselje. Tudi „Luč z gora“ je izdala Ljudska knjigarna. Cena broširani 14 lir; kartonirani 17 lir; v platno vezani 21 lir.

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 3